

Constance Debrés “Playboy” er kompromisløs og øretæveindbydende autofiktion

"Der er noget friskt og over Constance Debrés kompromisløse opgør med det traditionelle familieliv og moderrollen," skriver Simone Bertelsen. Foto: Pierre-Ange Carlotti - Flammarion.

Simone Bertelsen

02.11.2024

BØGER // ANMELDELSE – Der er noget friskt og over den franske forfatter Constance Debrés kompromisløse opgør med det traditionelle familieliv og moderrollen. Desværre kammer kompromisløsheden også af til over og virker mere som provokation for provokations skyld, skriver Simone Bertelsen.

Playboy

Forfatter: Constance Debré

Forlag: Vinter Forlag

Oversat af: Sofie Vestergaard Jørgensen

Udkom d. 1. november 2024.

Danske læsere kunne sidste år stifte bekendtskab med den franske forfatter **Constance Debré**, da oversættelsen af hendes autofiktive roman *Love me tender* udkom. De rå beskrivelser af stjerneadvokaten, hustruen og moderen Debré, der har vendt sin gamle tilværelse ryggen til fordel for et bohemeliv som lesbisk forfatter, skabte omtale og delte vandene.

Med den danske udgivelse af *Love me tenders* forgænger *Playboy* kan gamle læsere få et indblik i begivenhederne, der ledte op til, mens nye læsere kan begynde ved begyndelsen. Ja, der er rod i rækkefølgen, og måske satsede man først på to'eren, slet og ret fordi det er en bedre bog. Dermed ikke sagt, at *Playboy* ikke momentvis er læseværdig.

Playboy er kompromisløs autofiktion

Lad mig starte med dét, *Playboy* gør godt. Det er på mange måder en nådesløs bog, et kompromisløst autofiktivt projekt, og det er befriende. Det er interessant at følge et menneske, der gennemgår så omfattende en transformation med alle de refleksioner, al den usikkerhed, der følger med. Det *jeg*, læseren mødte i *Love me tender*, er så at sige under produktion i *Playboy*. Her er hun teenager; et nyt menneske udfoldes i små tekster, prøvende og søgende. Romanen starter: "Jeg turde ikke engang bruge tungen, første gang jeg kyssede en pige."

“At blive et nyt *jeg* er naturligvis ikke konsekvensfrit. Mens Debré flytter fra sin familie til fordel for en tilværelse, der består af at svømme og knalde med Paris' kvindelige del af befolkningen

Constance Debré transformerer sig gradvist i retning af det androgyne. Håret klippes kort, kroppen tatoveres: "en masse bittesmå detaljer, der måtte have ændret min måde at gå på, at tale på, måske endda min måde at tænke på."

PLAYBOY

Constance Debré

At blive et nyt *jeg* er naturligvis ikke konsekvensfrit. Mens Debré flytter fra sin familie til fordel for en tilværelse, der består af at svømme og knalde med Paris' kvindelige del af befolkningen, bliver forholdet til manden Laurent og sønnen Paul gradvist værre og kulminerer, da Paul ikke længere ønsker at se hende.

I en ironisk og distanceret tone, der er repræsentativ for hele bogen, konkluderer forfatteren, at det er "relativt voldsomt", men det synes ikke at være en sorg, der kan konkurrere med den frihed, der ligger i at vende det konventionelle liv ryggen. Og så er der jo pludselig kun én mund at mætte, som hun påpeger. Belejligt, når man ingen penge tjener.

“Brudt op af vignetter om Debrés tidligere erhverv som forsvarsadvokat og om hendes kendte, men plagede familieslægt, er det ellers de seksuelle relationer, der er i centrum

Der er noget friskt og over Debrés kompromisløse opgør med det traditionelle familieliv og moderrollen: "Min hemmelighed er at være egoistisk. Helt igennem egoistisk. Både for min egen og alle andres skyld. Det samme gælder min søn. Det er ikke så mærkeligt; jeg er ikke hans mor, jeg er hans far, og fædre er ikke bange, de har ikke behov for at blive elsket af deres børn, så de lader dem bare være i fred, de lader dem bare vokse op. Det er Laurent, der er moren." Ofte siger hun det, man helst ikke må sige, og denne kompromisløshed er afgjort blandt romanens lysende momenter.

Provokatøren Debré

Desværre kammer kompromisløsheden også af til over og virker mere som provokation for provokations skyld. Romanen er lige dele befriende, lige dele øretæveindbydende. Debré er langt hen ad vejen en nådesløs provokatør, og det er ikke så lidt, de beskrevne personer – herunder den tidligere minister Michel Debré, der var hendes bedstefar – skal stå model til.

Hertil kommer de (mange!) sexscener, som ofte er meget maskuline og kødelige i deres beskrivelser. Det er også her, romanen viser sig fra sin mest provokerende (og problematiske) side. "At elske en kvinde er at foragte hende på én og samme tid," lyder det – og senere: "Jeg forstår godt dem, der går til ludere. Jeg forstår endda voldtægtsmændene. For første gang mærker jeg som en stikken i kroppen, hvor voldsomt begær kan være. Begæret efter kvindekroppen.", som måtte dét at

transformere sig til et nyt, mere maskulint *jeg* nødvendigvis føre en misogyn verdensopfattelse med sig.

Ikke noget livsforandrende

Bogen er bedst, når den reflekterer over store emner som identitet, moderskab og privilegie. Af og til bliver den også bare en anelse kedelig. Men det er der måske en pointe i. Jeg'et stripper sit liv ned til det absolut basale, og hvor der i den forrige *Love me tender* var en langt større dybde, mere på spil, går der i *Playboy* gentagelse i den.

Brudt op af vignetter om Debrés tidligere erhverv som forsvarsadvokat og om hendes kendte, men plagede familieslægt, er det ellers de seksuelle relationer, der er i centrum. For Debré er kvinderne spændende, lige indtil de ikke længere er det, og lige så altomsluttende kærligheden og begæret kan være den ene dag, lige så stor kan foragten og ligegyldigheden være den næste.

Dét at kede sig, dét at frygte trivialiteten er måske bevæggrunden for Debrés transformation – og for andre menneskers ligeså. På den ene side er *Playboy* et navlepillende værk, på den anden side handler den om noget meget universelt. Den lidet opløftende konklusion på det hele er, at vi alle sammen er trætte og kedelige og må søge forandringerne i håb om bedring. Sådan forholder det sig i hvert fald for en lang række af romanens karakterer.

De har det i bund og grund dårligt, mener Debré: ”Det er sådan, det er; vi er født sådan. Derfor er vi nødt til at prøve forskellige ting af for at se, om vi får det bedre. At være jøde eller homoseksuel eller narkoman, for eksempel. Nogle gange virker det lidt. Andre gange ikke.”

På denne måde er romanen også en fortælling om, hvordan vi mennesker ligner hinanden – og hvordan vi ikke gør. For selvom transformationen så afgjort ikke er en dans på roser (læsere af *Love me tender* vil vide, hvilke konsekvenser, den bærer med sig), så skal man ikke underkende, at dét at redefinere sig selv i den grad, som Debré gør, er et privilegie, der ikke er alle forundt.

Og måske er det slet ikke at foretrække. Der går hverdag i alting. Som Debré selv siger det i slutningen af romanen: ”Problemet er, at det er begyndt at være trivielt selv med pigerne. Det er kun sex og kærlighed. Ikke noget nyt. Ikke noget livsforandrende.”

Klik dig videre til mange flere boganmeldelser [lige her](#).

constance debre

vinter forlag

Simone Bertelsen

Simone Bertelsen (f. 1997) er cand.mag. i litteraturvidenskab fra Syddansk Universitet med udvekslingsophold på Humboldt-Universität zu Berlin.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00
- Betal med **MobilePay**

For kun 25, 50 eller 100 kr. om måneden giver du POV International mulighed for at bringe uafhængig kvalitetsjournalistik.

Tilmed dig her →

25 kr./md.

50 kr./md.

100 kr./md.

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

DEBAT

PODCAST

SPONSOREREDE ARTIKLER

ARRANGEMENTER

POV International

HVAD ER POV?

REDAKTION

SKRIBENTERNE

GÆSTESKRIBENTER

SAMARBEJDSPARTNERE

DEBATREGLER